A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2023. május 4.*

„Fellebbezés – Gazdaság- és monetáris politika – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – 575/2013/EU rendelet – A tőkeáttételi mutató kiszámítása – Kitettségérték – A 429. cikk (14) bekezdése – A bizonyos feltételeknek megfelelő kitettségek figyelmen kívül hagyása – Az engedély részleges megtagadása – Az Európai Központi Bank (EKB) diszkrecionális jogköre – Megsemmisítés iránti kereset – Nyilvánvaló értékelési hiba – Bírósági felülvizsgálat”

A C-389/21. P. sz. ügyben,

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: F. Bonnard, M. Ioannidis, R. Ugena és C. Zilioli, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. június 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **Crédit lyonnais** (székhelye: Lyon [Franciaország], képviselik: A. Champsaur és A. Delors avocates)

felperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az első tanács bírájaként eljárva, L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese (előadó), P. G. Xuereb és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: M. Siekierzyńska tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. június 15-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2022. október 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Európai Központi Bank (EKB) az Európai Unió Törvényszéke 2021. április 14-i Crédit lyonnais kontra EKB ítéletének (T-504/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:185) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék helyt adott a Crédit lyonnais által benyújtott keresetnek, amely az Európai Központi Bank (EKB) által – az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 4. cikke (1) bekezdésének d) pontja és 10. cikke, valamint a 2014. október 10-i (EU) 2015/62 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelettel (HL 2015. L 11., 37. o.) módosított, a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) (a továbbiakban: 575/2013 rendelet) 429. cikkének (14) bekezdése alapján – 2019. május 3-án hozott ECB-SSM-2019-FRCAG-39 határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére irányul, amennyiben e határozat megtagadja annak engedélyezését a Crédit lyonnais számára, hogy a tőkeáttételi mutatójának számítása során figyelmen kívül hagyjon bizonyos kitettségeket.

Jogi háttér

Az 575/2013 rendelet

2 Az 575/2013 rendelet (90), (91) és (94) preambulumbekezdése kimondja:

„(90) A pénzügyi válságot megelőző éveket az intézmények szavatolótőkéjükkel kapcsolatos kitettségeinek (tőkeáttétel) túlzott mértékű felhalmozódása jellemezte. A pénzügyi válság során a veszteségek és a finanszírozás szűkössége arra kényszerítette az intézményeket, hogy rövid időn belül jelentősen csökkentsék tőkeáttételüket. Ez felerősítette az eszközárakra gyakorolt lefelé irányuló nyomást, ami további veszteségeket okozott az intézmények számára egyaránt, ez pedig tovább csökkentette szavatolótőkéjüket. E negatív spirál végső eredménye a reálgazdaság számára rendelkezésre álló hitelek csökkenése és egy mélyebb és hosszabb válság lett.

(91) A kockázatalapú tőkekövetelmények alapvető fontosságúak a nem várható veszteségek fedezéséhez elegendő szavatolótőke biztosításához. Mindazonáltal a válság rámutatott, hogy ezek a követelmények önmagukban nem elegendőek annak megakadályozására, hogy az intézmények túlzott és fenntarthatatlan tőkeáttételi kockázatot vállaljanak.

[…]

(94) A tőkeáttételi mutató új szabályozási és felügyeleti eszköz az [Európai] Unióban. A nemzetközi megállapodásokkal összhangban először kiegészítő elemként kell bevezetni, amely a felügyeleti hatóságok mérlegelésétől függően alkalmazható az egyes intézményekre. Az adatszolgáltatási kötelezettségeknek az intézmények számára való előírásával lehetővé válna a megfelelő felülvizsgálat és kalibrálás annak érdekében, hogy a tőkeáttételi mutató 2018-ban kötelező érvényű intézkedéssé alakulhasson.”

3 E rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 93. és 94. pontja előírja:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

93. »tőkeáttétel«: az intézmény eszközeinek, mérlegen kívüli kötelezettségeinek és fizetésre, teljesítésre, vagy biztosíték nyújtására vonatkozó függő kötelezettségeinek relatív mérete – beleértve a kapott finanszírozásból, megtett kötelezettségvállalásokból, származékos termékekből vagy repomegállapodásokból eredő kötelezettségeket, de bele nem értve azokat a kötelezettségeket, amelyeket kizárólag egy intézmény felszámolása során lehet érvényesíteni – az intézmény szavatolótőkéjéhez képest;

94. »túlzott tőkeáttétel kockázata«: egy intézmény tőkeáttétel vagy feltételes tőkeáttétel miatti sérülékenységéből eredő kockázat, amely üzleti tervében nem tervezett korrekciós intézkedéseket tehet szükségessé, beleértve eszközök kényszereladását, ami veszteségeket vagy fennmaradó eszközeinek értékelési kiigazítását eredményezheti.”

4 Az említett rendelet 116. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Kivételes esetekben a közszektorbeli intézményekkel szembeni kitettségek ugyanúgy kezelhetők, mint azzal a központi kormányzattal, regionális kormányzattal vagy helyi hatósággal szembeni kitettségek, amelynek joghatósága alá székhelyük tartozik, amennyiben az adott joghatósági terület illetékes hatóságainak megítélése szerint e kitettségek között nincs kockázati különbség, mivel a központi kormányzat, regionális kormányzat vagy helyi hatóság megfelelő garanciát nyújt.”

5 Ugyanezen rendelet 412. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Az intézményeknek rendelkezniük kell likvid eszközökkel, amelyek értékének összege stresszhelyzetben fedezi a likviditáskiáramlások és likviditásbeáramlások különbségét, így biztosítva, hogy az intézmények olyan szintű likviditási puffert tartsanak fenn, amely alkalmas arra, hogy súlyos stressz helyzetben harminc napig áthidalja a likviditásbeáramlások és likviditáskiáramlások közötti esetleges egyensúlyhiányt. […]”

6 Az 575/2013 rendelet 429. cikkének (2) és (14) bekezdése előírja:

„(2) A tőkeáttételi mutatót a következőképpen kell kiszámítani: az intézmény tőkemennyisége osztva az intézmény teljes kitettségének mértékével, százalékban kifejezve.

[…]

[…]

„(14) Az illetékes hatóság engedélyezheti, hogy az intézmény a kitettségértékben ne vegye figyelembe azokat a kitettségeket, amelyek esetében valamennyi alábbi feltétel teljesül:

a) közszektorbeli intézménnyel szembeni kitettségek;

b) a 116. cikk (4) bekezdésében foglaltak szerint kezelik őket;

c) olyan letétekből erednek, amelyeket az intézmény jogilag köteles az a) pontban említett közszektorbeli intézménynek közérdekű befektetés céljából átadni.”

7 A 2019. május 20-i (EU) 2019/876 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2019. L 150., 1. o.; helyesbítések: HL 2021. L 65., 60. o.; HL 2021. L 380., 23. o.; HL 2021. L 398., 69. o.; HL 2022. L 316., 101. o.) módosított 575/2013 rendelet (a továbbiakban: módosított 575/2013 rendelet) 429a. cikke (1) bekezdésének j) pontja, amely a 2019/876 rendelet 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően 2021. június 28-tól alkalmazandó, a következőket írja elő:

„(1) A 429. cikk (4) bekezdésének a) pontjától eltérve, az intézmények a következő kitettségek bármelyikét kizárhatják a teljes kitettségi mértékének megállapításából:

[…]

j) az összes következő feltételnek megfelelő kitettségek:
   i. közszektorbeli szervezettel szembeni kitettségek;
   ii. a 116. cikk (4) bekezdésében foglaltak szerint kezelik őket;
   iii. olyan betétekből erednek, amelyeket az intézmény jogilag köteles az i. pontban említett közszektorbeli szervezetnek közérdekű beruházás finanszírozása céljából átadni”.

Az 1024/2013 rendelet

8 Az 1024/2013 rendelet 55. cikke értelmében:

„A felügyeleti feladatokkal való felruházás jelentős felelősséget ró az EKB-ra az Unión belüli pénzügyi stabilitás védelmezése és felügyeleti hatásköreinek a leghatékonyabb és leginkább arányos módon történő gyakorlása tekintetében. […]”

9 E rendelet 4. cikke (1) bekezdésének d) pontja és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 6. cikk keretén belül, e cikk (3) bekezdésével összhangban az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik a mechanizmusban részt vevő tagállamokban székhellyel rendelkező valamennyi hitelintézetre vonatkozó alábbi feladatok prudenciális felügyelet céljából történő végrehajtása:

[…]

d) a hitelintézetekre vonatkozóan a szavatolótőke-követelmények, az értékpapírosítás, a nagykockázat-vállalási határértékek, a likviditásfedezet, a tőkeáttétel, valamint az ezen ügyekkel kapcsolatos jelentéstétel és ezen információk nyilvánosságra hozatala terén prudenciális követelményeket előíró, a 4. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében említett jogi aktusok tiszteletben tartásának biztosítása;

[…]

(3) Az EKB-nak az e rendeletben rá ruházott feladatok elvégzése és a magas színvonalú felügyelet biztosítása céljából alkalmaznia kell a teljes vonatkozó uniós joganyagot, és amennyiben a vonatkozó uniós joganyag irányelvekből áll, az ezeket az irányelvet átültető nemzeti jogszabályokat. […]”

10 Az említett rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Az EKB a feladatait egy, az EKB-t és az illetékes nemzeti hatóságokat magában foglaló egységes felügyeleti mechanizmus keretében hajtja végre. Az EKB a felelős az [egységes felügyeleti mechanizmus] hatékony és konzisztens működéséért.”

A jogvita előzményei

11 A Crédit lyonnais a francia jog szerint alapított részvénytársaság, amely hitelintézetként működési engedéllyel rendelkezik. Ezen intézmény a Crédit Agricole SA leányvállalata, és mint ilyen az EKB közvetlen prudenciális felügyelete alá tartozik.

12 2015. május 5-én a Crédit agricole a saját nevében, valamint a Crédit agricole csoporthoz tartozó jogalanyok, köztük a Crédit lyonnais nevében azt kérte az EKB-tól, hogy engedélyezze, hogy a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségértékben ne vegyék figyelembe a Caisse des dépôts et consignations-nal (letéti pénztár, Franciaország, a továbbiakban: CDC) szemben fennálló azon kitettségeket, amelyek a livrets A (A. betétkönyvek), a livrets d’épargne populaire (lakossági takarékbetétkönyvek) és a livrets de développement durable et solidaire (fenntartható fejlődési és szolidaritási betétkönyvek) keretében elhelyezett betétekből erednek, amelyeket az alkalmazandó francia szabályozás szerint kötelezően át kell adni a CDC részére.

13 2016. augusztus 24-i határozatával az EKB megtagadta a Crédit agricole-tól az általa kért engedély megadását. E határozatot a 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítélet (T-758/16, EU:T:2018:472) megsemmisítette.

14 2018. július 26-án a Crédit agricole a saját nevében, valamint a Crédit agricole csoporthoz tartozó jogalanyok, köztük a Crédit lyonnais nevében ismét engedélyt kért az EKB-tól arra, hogy a CDC-vel szemben fennálló, a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő kitettségeket a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségértékben ne vegyék figyelembe.

15 Miután az EKB határozattervezetet közölt a Crédit agricole-lal, és megkapta utóbbi ezzel kapcsolatos észrevételeit, 2019. május 3-án elfogadta a vitatott határozatot.

16 E határozattal a Crédit agricole és a Crédit agricole csoporthoz tartozó jogalanyok – a Crédit lyonnais kivételével – engedélyt kaptak arra, hogy a CDC-vel szemben fennálló, a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő összes kitettségüket figyelmen kívül hagyják a tőkeáttételi mutató számítása céljából alkalmazott kitettségértékben. Ezzel szemben a Crédit lyonnais számára csupán azok 66%-ának figyelmen kívül hagyását engedélyezték.

17 Az említett határozat alátámasztása érdekében az EKB úgy ítélte meg, hogy az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének a)–c) pontjában foglalt feltételek a jelen ügyben teljesültek. Mivel az EKB úgy vélte, hogy diszkrecionális jogkörrel rendelkezik az e rendelkezés szerinti mentesség megadására, olyan módszertant alkalmazott, amely három elemet vett figyelembe, nevezetesen a francia központi kormányzat hitelminőségét, a kényszerértékesítés kockázatát és a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredően a CDC-vel szembeni kitettségek koncentrációjának szintjét.

18 Következésképpen az EKB úgy ítélte meg, hogy a felügyelete alá tartozó szervezetek CDC-vel szembeni kitettségei alacsony kockázatot jelentenek. A Crédit lyonnais esetében azonban a módszertana három elemének értékelése, és különösen az ezen intézmény pozíciói és a CDC

pozíciói közötti tíznapos kiigazítási idő, az említett intézmény CDC-vel szembeni, a szabályozott megtakarításhoz kapcsolódó kitettségeinek magas és növekvő koncentrációja, valamint azon tény alapján, hogy ugyanezen intézmény nem tartozik a Crédit agricole csoport szintjén fennálló szolidaritási mechanizmus hatálya alá, az EKB úgy ítélte meg, hogy a kockázatsemleges tőkeáttételi mutató alkalmazásához fűződő érdek és az egyes alacsony kockázatú kitettségek mentesítéséhez fűződő érdek közötti egyensúly igazolja, hogy e mutató számítása céljából a CDC-vel szembeni kitettségei tekintetében számára csak 66%-os kizárási arányt engedélyez.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

19 A Törvényszék Hivatalához 2019. július 12-én benyújtott keresetlevelével a Crédit lyonnais keresetet indított a vitatott határozat azon részében történő megsemmisítése iránt, amelyben e határozat megtagadja annak engedélyezését, hogy a Crédit lyonnais a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő, a CDC-vel szembeni összes kitettségét figyelmen kívül hagyja a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségértékben.

20 E kereset alátámasztása érdekében a Crédit lyonnais három jogalapra hivatkozott, amelyek közül az első az EUMSZ 266. cikknek a – 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítéletének (T-758/16, EU:T:2018:472) EKB általi nem megfelelő végrehajtásából eredő – megsértésén, a második az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének és 400. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésén, a harmadik pedig az EKB által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákon alapult.

21 A Törvényszék elutasította az első és a második jogalapot, ugyanakkor a megtámadott ítélet 69. pontjában megállapította, hogy a harmadik jogalappal együtt meg kell vizsgálnia az első jogalap harmadik részében szereplő érvet, amely arra a kérdésre vonatkozott, hogy az EKB által végzett értékelés összhangban volt-e a 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítélet (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. pontjával.

22 A megtámadott ítélet 101–123. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a harmadik jogalap első részét, amely az EKB által a vitatott határozatban a kényszerértékesítési kockázat értékelése során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozott.

23 E vizsgálat keretében a Törvényszék a megtámadott ítélet 107–114. pontjában először is rámutatott arra, hogy a szabályozott megtakarítás bizonyos alapvető jellemzőkkel rendelkezik, nevezetesen először is bankválság esetén e megtakarítás „biztos menedéknek” minősül, amit a vitatott határozat nem említ, másodszor fennáll a Francia Köztársaság által a szabályozott takarékbetétekkel kapcsolatban nyújtott kettős garancia, valamint harmadszor, az a tény, hogy az említett megtakarítás kevéssé képes arra, hogy hozzájáruljon a túlzott tőkeáttétel kialakulásához, mivel azt át kell adni a CDC számára, és így más típusú bankbetétekkel ellentétben nem fektethető be kockázatos vagy nem likvid eszközökbe.

24 A Törvényszék másodszor, ezen ítélet 105. és 115–117. pontjában megállapította, hogy az említett ítélet 107–114. pontjában kifejtett körülményekre tekintettel a vitatott határozatnak a szabályozott megtakarítás különösen magas likviditására alapított igazolása önmagában nem elegendő azon következtetés alátámasztásához, amelyre az EKB a Crédit lyonnais tekintetében jutott, és amely szerint a jelen ügyben fennállt a kényszerértékesítés kockázata, így e megállapítás megalapozottsága attól a másik tényezőtől függött, amelyre az EKB lényegében támaszkodott, vagyis a közelmúltbeli bankválságok tapasztalatától.

25 E tekintetben a Törvényszék, harmadszor, ugyanezen ítélet 118–122. pontjában úgy ítélte meg, hogy az EKB által annak megállapítása érdekében figyelembe vett példa, hogy a közelmúltbeli bankválságok tapasztalata azt mutatja, hogy tömeges betétkivonásokra került sor, nem olyan betétekre vonatkozott, amelyek a jelen ítélet 23. pontjában felidézett tényezőkre tekintettel a szabályozott megtakarítás címén elhelyezett betétekhez kellően közeli jellemzőkkel rendelkeznek.

26 A Törvényszék a megtámadott ítélet 123. pontjában megállapította, hogy helyt kell adni a harmadik jogalap első részének, mivel az EKB a kényszerértékesítési kockázat értékelése során nem vette figyelembe a szabályozott megtakarítás valamennyi jellemzőjét, és ebből ezen ítélet 124. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy az EKB nem alkalmazta helyesen a 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítélet (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. pontját, így helyt kell adni az e tekintetben az első jogalap harmadik részében szereplő érvnek.

27 A megtámadott ítélet 125. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott határozatnak a kényszerértékesítési kockázat értékelésére vonatkozó indoka tehát jogellenes.

28 Ezen ítélet 126. pontjában a Törvényszék az EKB által a vitatott határozatban alkalmazott módszerre tekintettel úgy ítélte meg, hogy e határozatnak a francia központi kormányzat hitelminőségére és a CDC-vel szembeni kitettségek koncentrációjának szintjére vonatkozó egyéb indokai – feltéve, hogy nem jogellenesek – nem teszik lehetővé az EKB által az engedély Crédit lyonnais-val szemben alkalmazott megtagadásának igazolását. E módszer alapján ugyanis pusztán ezen indokok figyelembevétele – a Törvényszék szerint – nem vezetett volna ahhoz, hogy a Crédit lyonnais-val szemben megtagadják az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdésében előírt eltérés teljes körű alkalmazását.

29 Következésképpen a Törvényszék, anélkül hogy elemezte volna a vitatott határozat egyéb indokaira vonatkozó érveket, megsemmisítette e határozatot annyiban, amennyiben az EKB megtagadta a Crédit lyonnais számára, hogy a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségértékben figyelmen kívül hagyja a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredően a Caisse des dépôts et consignations tekintetében fennálló kitettségei 34%-át.

A felek kérelmei

30 Fellebbezésében az EKB azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és

– a Crédit lyonnais-t kötelezze a költségek viselésére.

31 A Crédit lyonnais azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést mint nyilvánvalóan megalapozatlant utasítsa el, és

– az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

32 Az EKB négy fellebbezési jogalapra hivatkozik. Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a bírósági felülvizsgálatának gyakorlására vonatkozó korlátokat. A második, harmadik és negyedik jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén, a Törvényszék elé terjesztett bizonyítékok elferdítésén, illetve az 575/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdése 94. pontjának és 429. cikke (14) bekezdésének megsértésén alapul.

A felek érvei

33 Első jogalapjával az EKB úgy véli, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a bírósági felülvizsgálatának gyakorlására vonatkozó korlátokat.

34 Az EKB elöljáróban megjegyzi, hogy amikor az uniós intézmények vagy szervek széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, különösen az általuk elvégzendő összetett gazdasági értékelések miatt, az uniós bíróságok felülvizsgálati jogköre korlátozott. Az indokolás hiányán vagy elégtelenségén, a tények elferdítésén, téves jogalkalmazáson és hatáskörrel való visszaélésen kívül e bíróságok csak a szóban forgó intézmény vagy szerv által az eléjük terjesztett határozat elfogadása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibát szankcionálhatják, anélkül azonban, hogy ezen intézmény vagy szerv értékelését a saját értékelésükkel helyettesítenék.

35 Az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy az e rendelkezésben említett illetékes hatóságok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, tekintettel többek között a bankfelügyelet területén fennálló technikai hatáskörükre, valamint azokra a bizalmas információkra, amelyekhez e címen hozzáférhetnek. Az említett rendelkezés ugyanis azt írja elő, hogy még ha az érintett kitettségek meg is felelnek az e rendelkezésben felsorolt feltételeknek, az illetékes hatóságok engedélyezhetik vagy megtagadhatják a kitettségértékből való azon kizárást, amelyet valamely intézmény kér.

36 Márpedig e tekintetben a Törvényszék nem mutatta be, hogy az EKB következtetései az általa megállapított ténybeli elemek fényében nyilvánvalóan megalapozatlanok lennének. Valójában az EKB által a vitatott határozat alátámasztására előadottaktól eltérő indokokra támaszkodott. Azonkívül, hogy a Törvényszék által felhozott indokok pontatlanok, a jelen ügyben általa gyakorolt felülvizsgálat az összetett gazdasági értékelés elvégzésének számára történt átruházását jelentené.

37 Ily módon, noha az EKB a vitatott határozatban úgy ítélte meg, hogy a kényszerértékesítés kockázata, még ha kevéssé is valószínű, mégis fennállt, és ha az a Crédit lyonnais esetében megvalósulna, az e hitelintézet CDC-vel szembeni kitettségeinek szintjére tekintettel jelentős veszteségeket idézhetne elő, a Törvényszék a szabályozott takarékbetétkönyvek bizonyos jellemzőire vonatkozó saját értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy e kockázat a Crédit lyonnais esetében nem bizonyított. Következésképpen a Törvényszék az EKB által végzett értékelést a saját értékelésével helyettesítette.

38 Ilyen helyettesítésre került sor a vitatott határozat több indoka tekintetében is.

39 Először is az EKB azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 107–110. pontjában úgy ítélte meg, hogy mivel a szabályozott megtakarítás „biztos menedéknek” minősül, a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betéteket a betétesek rövid időn belül nem vagy aligha veszik ki tömegesen. Márpedig maga az EKB nem hagyta figyelmen kívül ezt a bankválság

esetére szóló, „biztos menedék” jellemzőt, de arra a következtetésre jutott, hogy a betétesek betétkivonási jogát korlátozó jogszabályi rendelkezés hiányában ez a jellemző nem teszi lehetővé a tömeges betétkivonások kockázatának teljes kiküszöbölését.

40 Az EKB úgy véli, hogy míg a vitatott határozatot alátámasztó érvelés koherens volt, azok a bizonyítékok, amelyekre a Törvényszék a megtámadott ítéletben támaszkodott, nem relevánsak, mivel elavultak vagy általános jellegűek, azokat a Törvényszék tévesen értelmezte, és nem támasztják alá az ezen ítéletben azokból levont következtetéseket.

41 Másodszor, az EKB azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 113. pontjában a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Crédit lyonnais által a CDC-nek átadott szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek nem eredményezhettek túlzott tőkeáttételi kockázatot, holott a vitatott határozatban az EKB úgy ítélte meg, hogy e kockázat, bár csekély, nem hagyható figyelmen kívül.

42 E tekintetben az EKB rámutat, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek egy részének a CDC részére történő átadására vonatkozó kötelezettség egyike azon feltételeknek, amelyeknek a kitettségeknek az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének c) pontja értelmében meg kell felelniük ahhoz, hogy azokat a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségértékben figyelmen kívül lehessen hagyni. A Törvényszék annak megállapításával, hogy e feltétel elegendő volt a túlzott tőkeáttétel minden kockázatának megszüntetéséhez, a saját értékelésével helyettesítette az EKB értékelését, és figyelmen kívül hagyta e kockázatnak az e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 94. pontjában szereplő meghatározását, amely nem utal a betétek szabad felhasználására. Az EKB úgy véli, hogy annak meghatározása érdekében, hogy fennáll-e az e rendelkezés értelmében vett túlzott tőkeáttételi kockázat, azt kell meghatározni, hogy az intézmény képes-e teljesíteni valamely kötelezettséget abban az időpontban, amikor azt teljesíteni kell, és amennyiben nem, kényszerértékesítést kell-e végeznie ahhoz, hogy eleget tudjon tenni e kötelezettségnek. A jelen ügyben a túlzott tőkeáttételi kockázatot nem lehetett kizárni egyrészt a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett összegek betétesek általi felvétele és ezen összegek CDC általi visszafizetése közötti egyidejűség bizonyosságának hiányában, másrészt pedig az említett összegek kivonásának lehetőségét korlátozó jogi rendelkezés hiányában.

43 Harmadszor az EKB rámutat arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 122. pontjában úgy ítélte meg, hogy a szabályozott takarékbetétkönyveknek a Francia Köztársaság kettős garanciája általi védelme miatt a betétesek e betétkönyvek biztonsági szintjét sokkal magasabbnak érzékelik, mint azon betétekét, amelyek kizárólag a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 149. o.; helyesbítések: HL 2014. L 212., 47. o.; HL 2014. L 309., 37. o.) átültetéséből következő garanciamechanizmus védelme alatt állnak. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e kettős garancia hozzájárul annak megakadályozásához, hogy e megtakarítás rövid időn belül tömeges betétkivonás tárgyát képezze. Márpedig az EKB a vitatott határozatban úgy ítélte meg, hogy az említett kettős garancia nem zárhatja ki az ilyen időszak alatt történő tömeges betétkivonások minden kockázatát, és hogy ennélfogva e kockázatot figyelembe kell venni a túlzott tőkeáttételi kockázat értékelése céljából.

44 Negyedszer, az EKB azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 116. pontjában a saját értékelésével helyettesítette az övét, amikor úgy ítélte meg, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek likviditása hozzájárult ahhoz, hogy e betétkönyvek

válság idején „biztos menedéknek” minősüljenek. Márpedig az EKB úgy vélte, hogy figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a szabályozott megtakarítás likviditása akadályát képezte annak, hogy kizárják a rövid időn belüli tömeges betétkivonások minden kockázatát.

45 Egyébiránt a Törvényszék az Observatoire de l’épargne réglementée (szabályozott megtakarítások megfigyelőközpontja, Franciaország) éves jelentésének kivonatára támaszkodik, amelynek tartalma nem teszi lehetővé a Törvényszék által ebből levont következtetések alátámasztását.

46 A Crédit lyonnais úgy véli, hogy az EKB érvei megalapozatlanok.

47 Azt állítja, hogy a Törvényszék helyesen alkalmazta a bírósági felülvizsgálatnak a Bíróság ítélkezési gyakorlatában azokon a területeken megállapított szabályait, ahol a megsemmisíteni kért határozat kibocsátója mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint, ideértve a monetáris politika területét is, e felülvizsgálat magában foglalja bizonyos eljárási követelmények – köztük a szóban forgó helyzet valamennyi elemének gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettség – tiszteletben tartásának ellenőrzését.

48 A Törvényszék a megtámadott ítéletben úgy ítélte meg, hogy az EKB a Crédit lyonnais CDC-vel szembeni kitettségeihez kapcsolódó prudenciális kockázat értékelésére irányuló, a szabályozott takarékbetétkönyvek jellemzőire vonatkozó elemzése keretében nyilvánvalóan e tekintetben nem releváns körülményekre támaszkodott, és elmulasztotta vagy szándékosan figyelmen kívül hagyta a releváns körülményeket, azaz e betétkönyvek válság idején fennálló „biztos menedék” minőségét, azt, hogy az azokat gyűjtő intézmény nem használhatja fel szabadon az említett betétkönyvekben elhelyezett betéteket, valamint a Francia Köztársaság kettős garanciáját.

49 A Crédit lyonnais vitatja az EKB-nak a Törvényszék érvelésével szemben felhozott érveit.

50 Először is a Crédit lyonnais arra hivatkozik, hogy a Törvényszék az EKB érvelésében egy hiányosságra mutatott rá, amennyiben az EKB kizárólag a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek likviditására támaszkodott, anélkül hogy figyelembe vette volna e betétkönyvek válság idején fennálló „biztos menedék” jellegét. Az ilyen jelleg, amelyet az EKB nem vitat, azt jelenti, hogy az említett betétkönyvek csak csekély mértékben képesek kitenni az e megtakarítást gyűjtő intézményt válság esetén a tömeges betétkivonás kockázatának.

51 A Crédit lyonnais ezenkívül azt állítja, hogy az EKB nem vitatta a Törvényszék előtt azokat a bizonyítékokat, amelyeket az első fokon benyújtott keresetében előterjesztett, és amelyek a megtámadott ítélet indokolásában elfogadást nyertek.

52 Másodszor, a tőkeáttételi kockázat értékelését illetően a Törvényszék helyesen vette figyelembe a jogalkotó szándékát, amint azt a 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítélet (T-758/16, EU:T:2018:472) 48–51. pontja kifejti, valamint az Európai Bankhatóság (a továbbiakban: EBH) elemzéseit. Ezenkívül annak megállapítására szorítkozott, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek nem maradnak az azokat gyűjtő intézmények szabad rendelkezése alatt.

53 Harmadszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 114. és 122. pontjában a Francia Köztársaság által a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek javára nyújtott kettős garanciát illetően egyszerűen azt állapította meg, hogy a 2014/49 irányelv által bevezetett betétbiztosítási rendszer nem rendelkezik ugyanazokkal a jellemzőkkel, mint e kettős garancia, különösen a betétek biztonságának a betétesek általi észlelése tekintetében. A Törvényszék ily módon úgy ítélte

meg, hogy az EKB érvelése, mivel kizárólag az ezen irányelv által létrehozott rendszeren alapul, és nem veszi figyelembe a Francia Köztársaság kettős garanciáját, nem releváns azon tőkeáttételi kockázat értékelése szempontjából, amelynek ki volt téve a Crédit lyonnais a szabályozott takarékbetétkönyvekben szereplő összegek révén.

54 Negyedszer, a Törvényszék a megtámadott ítélet 115. pontjában figyelembe vette az elé terjesztett jogvita vizsgálata során hozzá benyújtott valamennyi bizonyítékot, anélkül hogy azok értelmezése során tévesen alkalmazta volna a jogot. Az EKB a maga részéről nem terjesztette elő az azon érvét alátámasztó bizonyítékokat, amely szerint a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek likvid jellege önmagában a kényszerértékesítés kockázatát idézi elő. Így a Törvényszék a megtámadott ítélet 116. pontjában figyelembe vette azt a tényt, hogy e jelleg ténylegesen elősegítheti a betétesek általi betétkivonást, azonban a vitatott határozat indokolásában hiányosságot állapított meg, mivel az e tekintetben kizárólag az említett jellegen alapul, és figyelmen kívül hagyja az ezzel ellentétes értelemben előterjesztett bizonyítékokat.

A Bíróság álláspontja

55 Amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 98. pontjában lényegében emlékeztetett, mivel az EKB széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének alkalmazására vonatkozó döntést illetően, az uniós bíróság által az olyan határozat indokolásának megalapozottságára vonatkozóan végzett bírósági felülvizsgálat, mint a vitatott határozat, nem indíthatja e bíróságot arra, hogy saját értékelésével helyettesítse az EKB értékelését, hanem annak ellenőrzésére irányul, hogy a megtámadott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, illetőleg hogy nem tartalmaz-e nyilvánvaló értékelési hibát, vagy pedig nem jelent-e hatáskörrel való visszaélést (lásd ebben az értelemben: 1979. január 25-i Racke ítélet, 98/78, EU:C:1979:14, 5. pont; 2007. július 18-i Industrias Químicas del Vallés kontra Bizottság ítélet, C-326/05 P, EU:C:2007:443, 76. pont; 2014. szeptember 11–i CB kontra Bizottság ítélet, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 46. pont; 2018. december 11–i Weiss és társai ítélet, C-493/17, EU:C:2018:1000, 24. pont).

56 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságnak különösen nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, és alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104. pont; 2021. november 11-i Autostrada Wielkopolska kontra Bizottság és Lengyelország ítélet, C-933/19 P, EU:C:2021:905, 117. pont).

57 Ha ugyanis valamely uniós intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, akkor az eljárási garanciák tiszteletben tartása alapvető fontosságú, amely garanciák között szerepel ezen intézménynek az adott eset összes releváns elemének gondos és pártatlan vizsgálatára vonatkozó kötelezettsége (lásd ebben az értelemben: 1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont; 2018. december 11-i Weiss és társai ítélet, C-493/17, EU:C:2018:1000, 30. pont).

58 A jelen ügyben a Törvényszék, annak érdekében, hogy az EKB-nak a kényszerértékesítés kockázatának fennállására vonatkozó értékelésének megalapozottságáról határozzon, a megtámadott ítélet 107–114. pontjában mindenekelőtt megvizsgált bizonyos, a Crédit lyonnais által az első fokon benyújtott keresetlevelében hivatkozott, a szabályozott takarékbetétkönyvek jellemzőire vonatkozó elemeket, nevezetesen bankválság esetén a „biztos menedék” minőségüket,

azt, hogy az azokat gyűjtő intézmény nem használhatja fel szabadon az említett betétkönyvekben elhelyezett betéteket, valamint a Francia Köztársaság kettős garanciáját, amelyben e betétek részesülnek.

59 Ezen értékelés céljából a Törvényszék különösen összehasonlította a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek jellemzőit a rendes betétek jellemzőivel. Így ezen ítélet 111. és 113. pontjában úgy ítélte meg, hogy az utóbbiak olyan eszközökbe fektethetők be, amelyek hozzájárulhatnak a túlzott tőkeáttétel kialakulásához, míg az előbbiek aligha tudtak hozzájárulni az ilyen tőkeáttétel kialakulásához.

60 A Törvényszék ezt követően az említett ítélet 115. pontjában és az ugyanezen ítélet 107–114. pontjában ismertetett körülmények értékelése alapján megállapította, hogy az ugyanezen betétkönyvekben elhelyezett betétek különösen magas likviditására alapított igazolás önmagában nem teszi lehetővé az EKB azon következtetése megalapozottságának bizonyítását, amely szerint a CDC-vel szemben e betétek címén fennálló kitettségek a kényszerértékesítés kockázatát hordozzák magukban.

61 A Törvényszék ugyanezen ítélet 116. pontjában hozzátette, hogy a Crédit lyonnais által előterjesztett bizonyítékokból kitűnik, hogy az EKB arra vonatkozó értékelése, hogy az említett betétek különösen magas likviditása milyen hatással van a kényszerértékesítés kockázatára, nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy e jelleg hozzájárult a szabályozott takarékbetétkönyvek bankválság esetére szóló „biztonságos menedék” jellegéhez, hasonlóan azok magas biztonsági szintjéhez.

62 A Törvényszék végül a megtámadott ítélet 120. pontjában megállapította, hogy az a példa, amelyen az EKB azon következtetése alapult, amely szerint a CDC-vel szemben a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek címén fennálló kitettségek a kényszerértékesítés kockázatát hordozzák magukban, nem az e betétkönyvek jellemzőihez kellően közeli jellemzőkkel rendelkező betétekre vonatkozik, ahhoz, hogy azokat megfelelően figyelembe lehessen venni.

63 E tekintetben a Törvényszék ezen ítélet 122. pontjában az említett ítélet 107–110. és 114. pontjában tett értékelésekre hivatkozva úgy ítélte meg, hogy annak eshetősége, hogy válság esetén e betéteket tömegesen és hirtelen kivonják, eltér az EKB által a vitatott határozatban példaként figyelembe vett betéteket érintő eshetőségtől.

64 A Törvényszék ebből a megtámadott ítélet 125. és 126. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a vitatott határozatnak a kényszerértékesítési kockázat szintjére alapított indoka „jogellenes”, következésképpen pedig, hogy a jelen ítélet 17. pontjában szintén említett módszer két másik eleme, vagyis a francia központi kormányzat hitelminősége és a Crédit lyonnais CDC-vel szembeni kitettségei koncentrációjának szintje nem vezethetett volna ahhoz, hogy az EKB a vitatott határozatban megtagadja, hogy a Crédit lyonnais számára biztosítsa az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdésében előírt kizárás alkalmazását az e hitelintézet CDC-vel szembeni összes kitettsége tekintetében. Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 127. pontjában megsemmisítette e határozatot annyiban, amennyiben az megtagadta a Crédit lyonnais tőkeáttételi mutatójának számításából e kitettségek 34%-ának kizárását.

65 A megtámadott ítéletnek a jelen ítélet 58–64. pontjában hivatkozott pontjaiból kitűnik, hogy a vitatott határozat részleges megsemmisítésének indokolása érdekében a Törvényszék egyrészt saját maga értékelte a szabályozott megtakarítás jellemzőit, megállapítva különösen, hogy a

szabályozott megtakarítás „biztos menedék” minősége ellensúlyozza e megtakarítás likviditását, másrészt úgy ítélte meg, hogy az EKB a közelmúltbeli bankválságok tapasztalataira alapított indokolását a szabályozott megtakarításhoz nem kellően közeli jellemzőkkel rendelkező betétek kivonásának példájára alapította, mivel az előbbi megtakarítás különbözik az e példában szereplő betétektől az előbbi megtakarítást gyűjtő intézmény által az említett takarékbetétekben elhelyezett betétek szabad felhasználásának hiánya, valamint az e betéteket megillető, a Francia Köztársaság által nyújtott kettős garanciához kapcsolódó, bankválság esetén fennálló „biztos menedék” minőség miatt.

66 A Törvényszék ily módon megállapította, hogy a kényszerértékesítési kockázat szintje, amely a szabályozott megtakarítás jellemzőinek és azok halmozott hatásának saját értékeléséből következett, nem volt elég magas ahhoz, hogy igazolja annak megtagadását, hogy a Crédit lyonnais a CDC-vel szembeni összes kitettségét a tőkeáttételi mutató számítása céljából a kitettségei értékében figyelmen kívül hagyja.

67 Márpedig először is meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem kérdőjelezte meg az EKB által a szabályozott megtakarítás jellemzőivel kapcsolatban tett megállapításokat, amely megállapítások alapján az EKB arra a következtetésre jutott, hogy e jellemzők nem teszik lehetővé a tömeges betétkivonások minden olyan kockázatának teljes kizárását, amely arra késztethette a Crédit lyonnais-t, hogy kényszerértékesítést folytasson a saját és a CDC pozíciói közötti tíznapos kiigazítási időszak alatt.

68 Ily módon a megtámadott ítélet 116. pontjából kitűnik, hogy a szabályozott megtakarítás jellemzőinek értékelése során a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e megtakarítás erős likviditása és a Francia Köztársaság által nyújtott kettős garancia, amelyben az említett megtakarítás betétkönyveiben elhelyezett összegek részesülnek, hozzájárult ahhoz, hogy e megtakarítás bankválság esetén „biztos menedéknek” minősüljön. Márpedig, amint arra a Bíróság előtt hivatkozik, az EKB a vitatott határozatban a kényszerértékesítési kockázat értékelése céljából figyelembe vette azokat a jellemzőket, amelyek a Törvényszék szerint ugyanezen megtakarításnak „biztos menedék” minőséget biztosítanak.

69 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék nem kérdőjelezte meg az EKB vitatott határozatban szereplő azon megállapításait, amelyek a szabályozott megtakarítás erős likviditására – az e megtakarítás kivonását korlátozó jogszabályi rendelkezés hiányában –, valamint a Crédit lyonnais azon kötelezettségére vonatkoznak, hogy még az utóbbi és a CDC pozíciói közötti tíznapos kiigazítási időszak alatt is ki kell elégítenie a betéteseket.

70 Következésképpen nem lehet úgy tekinteni, hogy az az érvelés, amely alapján a Törvényszék a vitatott határozatot részben megsemmisítette, megkérdőjelezné az e határozatban figyelembe vett elemek tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját, sem pedig, hogy igazolná, hogy ezek az elemek nem képezik az EKB által a jelen ügyben figyelembe veendő összes releváns adatot.

71 Másodszor, amennyiben a Törvényszék mindazonáltal arra a következtetésre jut, hogy az EKB által figyelembe vett adatok nem voltak alkalmasak a vitatott határozatban azokból levont következtetések alátámasztására, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék e következtetése a kényszerértékesítési kockázat Törvényszéknek betudható értékeléséből ered, amely, bár ugyanazon elemekre támaszkodik, mint amelyeket az EKB figyelembe vett, eltér az ezen intézmény által elfogadott értékeléstől, anélkül hogy bizonyítaná annak nyilvánvalóan téves jellegét.

72 Ezen érveléssel a Törvényszék nem végezte el a nyilvánvaló értékelési hiba – a jelen ítélet 55–57. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – rá háruló felülvizsgálatát, hanem a saját értékelésével helyettesítette az EKB értékelését olyan esetben, amikor ezen intézmény mindazonáltal széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik.

73 Ezenkívül a Törvényszék által a megtámadott ítélet 117–122. pontjában az EKB-nak a közelmúltbeli bankválságok tapasztalataira alapított igazolásával kapcsolatban végzett értékelést illetően, a Törvényszék ebben az ítéletben nem támasztotta alá, hogy az ezen ítélet 121. pontjában említett azon megfontolások, amelyek szerint a szabályozott megtakarításokat nem lehet befektetni, az említett ítélet 118. pontjában említett látra szóló betétektől eltérően, kockázatos vagy nem likvid eszközökbe, alkalmasak annak igazolására, hogy az EKB nyilvánvalóan hibásan értékelte a tömeges betétkivonások kockázatára vonatkozó forgatókönyvet, amelyet a Crédit lyonnais-t érintő kényszerértékesítési kockázat elemzése céljából figyelembe kellett venni. Ugyanez vonatkozik az ugyanezen ítélet 122. pontjában kifejtett, a Francia Köztársaságnak a szabályozott takarékbetétkönyveket megillető kettős garanciája és a 2014/49 irányelvből eredő garanciamechanizmus közötti különbségre alapított megfontolásokra is.

74 Ebből következik, hogy a Törvényszék úgy semmisítette meg a vitatott határozatot a Crédit lyonnais-t érintő részében, hogy a Crédit lyonnais-t érintő kényszerértékesítési kockázatra vonatkozó saját értékelését helyettesítette be, anélkül hogy megállapította volna, hogy az EKB-nak az e határozatban szereplő értékelése e tekintetben mennyiben tartalmaz nyilvánvaló értékelési hibát. Ezáltal túllépte a bírósági felülvizsgálatának a jelen ítélet 55. pontjában felidézett korlátait. A Törvényszék azt is tévesen állapította meg, hogy az EKB nem teljesítette a jelen ítélet 57. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból eredő azon kötelezettségét, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg a szóban forgó helyzet valamennyi releváns körülményét.

75 A fentiekből következik, hogy anélkül, hogy a többi fellebbezési jogalapot meg kellene vizsgálni, a fellebbezés első jogalapjának helyt kell adni, következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az helyt ad az első fokon előterjesztett kereset harmadik jogalapja első részének, részben pedig az első jogalapja harmadik részének, és részben megsemmisíti a vitatott határozatot.

Az első fokon előterjesztett keresetről

76 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdése értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga is érdemben eldöntheti, ha azt a per állása megengedi.

77 Ez a helyzet a jelen ügyben, mivel a Bíróság rendelkezik a Crédit lyonnais első fokon előterjesztett keresetének elbírálásához szükséges valamennyi információval.

78 E kereset a jelen ítélet 20. pontjában felsorolt három jogalapon alapul.

79 Amint az a jelen ítélet 21. pontjából kitűnik, az első jogalapot – a harmadik részében szereplő, az EUMSZ 266. cikknek a 2018. július 13-i Crédit agricole kontra EKB ítélet (T-758/16, EU:T:2018:472) 81. pontjának az EKB általi nem megfelelő végrehajtása miatti megsértésére alapított érv kivételével – és a második jogalapot a Törvényszék elutasította, anélkül hogy a Crédit lyonnais csatlakozó fellebbezés keretében vitatná a Törvényszék által azokkal

kapcsolatban tett megállapítások megalapozottságát. E körülmények között a megtámadott ítélet e megállapításokat illetően jogerőre emelkedett az ítéletnek az EKB fellebbezése első jogalapjának való helyt adásból eredő részleges hatályon kívül helyezése ellenére (lásd ebben az értelemben: 2021. március 4-i Bizottság kontra Fútbol Club Barcelona ítélet, C-362/19 P, EU:C:2021:169, 109–111. pont).

80 Ebből következik, hogy a Bíróságnak kizárólag az első fokon előterjesztett kereset harmadik jogalapját, valamint az előző pontban említett első jogalap harmadik részének érvét kell megvizsgálnia.

Az első jogalap harmadik részéről és a harmadik jogalap első részéről

A felek érvei

81 Az első jogalap harmadik részében és a harmadik jogalap első részében, amelyeket együttesen kell vizsgálni, a Crédit lyonnais arra hivatkozik, hogy az EKB a kényszerértékesítési kockázat értékelése során nem elemezte alaposan a szabályozott takarékbetétkönyvek jellemzőit, holott a jelen ítélet 57. pontjában szintén felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően így kellett volna eljárnia.

82 A Crédit lyonnais először is azt állítja, hogy több tanulmány és gazdasági jelentés bizonyítja, hogy ezek a betétkönyvek bankválság esetén „biztos menedéket” jelentenek a Francia Köztársaság által nyújtott azon garancia miatt, amely az említett betétkönyvekben elhelyezett betéteket illeti, ami különösen biztonságos megtakarítási termékké teszi őket, így nem hihető az a feltételezés, hogy válság idején tömegesen kivonnák ezeket a betéteket.

83 A Crédit lyonnais e tekintetben vitatja az EKB által a biztosított betétek 10–30%-ára vonatkozó öt napon belüli betétkivonási forgatókönyvre való hivatkozást, amely ellenőrizhetetlen és irreleváns feltételezésnek minősül.

84 Ezenkívül az EKB nem bizonyítja, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekkel rendelkező betétesek betétkivonásai és a CDC által az e betétkivonásoknak megfelelő összegeknek a Crédit lyonnais részére történő visszafizetése közötti tíznapos időszak a tőkeáttételi mutató értékelése keretében mennyiben keletkeztetne likviditási kockázatot, holott az – amint azt az EKB elismerte – a likviditási mutató keretében nem jelenik meg.

85 A Crédit lyonnais másodszor úgy véli, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvek a mérleg szempontjából strukturálisan kiegyensúlyozott mechanizmus alá tartoznak, mivel az e betétkönyvekben elhelyezett, a CDC-nél központosított betétek megfelelnek a Crédit lyonnais-nak a CDC-vel szemben fennálló, ugyanilyen összegű követeléseinek. Az említett betétkönyvekben gyűjtött összegeket nem lehet kockázatos eszközökbe fektetni, és azokra teljes mértékben kiterjed az e betétek megtakarítók által kivont összegének CDC-t terhelő visszafizetési kötelezettsége, így annak az intézménynek, amely a Crédit lyonnais-hoz hasonlóan gyűjti az említett betéteket, nem kell sürgős eszközátruházást végeznie annak érdekében, hogy megszerezze a betétfelvételekhez szükséges likviditást.

86 A Crédit lyonnais harmadszor előadja, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek volumene nem az azokat gyűjtő intézmény stratégiájától, hanem az ellenőrzésén kívül álló tényezőktől függ. Ez az intézmény a betétes és a CDC közötti egyszerű közvetítőként jár el.

87 A szabályozott takarékbetétkönyvek e jellemzői azt bizonyítják, hogy az nem teszi ki a gyűjtő intézményeket a túlzott tőkeáttétel kockázatának, amit megerősít az EBH-nak a sajátos jogi biztosítéki mechanizmusokkal rendelkező kitettségekről szóló 2016. augusztus 3-i jelentése, valamint a módosított 575/2013 rendelet 429a. cikke (1) bekezdésének j) pontja.

88 Az EKB úgy véli, hogy ezt az érvelést el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

89 Amint az a jelen ítélet 55–57. pontjában megállapításra került, annak meghatározása során, hogy biztosítani kell-e, vagy sem, az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdésében foglalt kedvezményt, az EKB széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, így az a bírósági felülvizsgálat, amelyet az uniós bíróságnak a vitatott határozathoz hasonló határozat indokolásának megalapozottsága tekintetében gyakorolnia kell, nem vezethet ahhoz, hogy az EKB értékelését a sajátjával helyettesítse, hanem annak ellenőrzésére irányul, hogy e határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, és nem tartalmaz-e semmilyen nyilvánvaló értékelési hibát, vagy nem jelent hatáskörrel való visszaélést.

90 A jelen ügyben az EKB úgy ítélte meg, hogy a CDC-vel szemben a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő kitettségek alacsony prudenciális kockázatot jelentenek a felügyelete alá tartozó intézmények számára, de a Crédit lyonnais esetében olyan prudenciális kockázat áll fenn, amelyet figyelembe kell venni, azzal, hogy 66%-ra korlátozta e kitettségeknek a kitettségértékben való figyelmen kívül hagyását az ezen intézmény tőkeáttételi mutatójának számítása céljából.

91 Az ilyen következtetést megalapozó elemzés keretében az EKB a szabályozott takarékbetétkönyvek jellemzőire tekintettel, ideértve – amint az a Crédit agricole által benyújtott 2. és 4. sz. észrevételnek a vitatott határozat mellékletében szereplő értékeléséből kifejezetten kitűnik – a Francia Köztársaság által nyújtott kettős garancia fennállására vonatkozó jellemzőket is, értékelte, hogy az EKB felügyelete alá tartozó intézmények bankválság idején rövid időn belül olyan tömeges betétkivonásoknak lehetnek-e kitéve, amelyek az üzleti tervben nem tervezett korrekciós intézkedéseket tehetnek szükségessé, ideértve az eszközök kényszereladását is annak érdekében, hogy rendelkezzenek a betétkivonási kérelmeknek való megfeleléshez szükséges forrásokkal, az 575/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 94. pontja értelmében.

92 Ebből kitűnik, hogy az EKB előzetes jellegű prudenciális elemzést végzett, meghatározva azokat a hatásokat, amelyeket az olyan események, amelyek bekövetkezése nem biztos, gyakorolhatnak valamely intézménynek az ezen események kezelésére való képességére.

93 Ezen elemzés megfelelő elvégzése érdekében, noha az EKB-nak a rendelkezésére álló széles mérlegelési mozgástér keretében olyan forgatókönyvekre kell támaszkodnia, amelyek a rendelkezésre álló adatokra tekintettel nem valószínűtlenek, az említett elemzés előzetes jellegére tekintettel nem állapítható meg, hogy az EKB-nak bizonyítania kell az elemzett forgatókönyvvel azonos jellemzőkkel rendelkező múltbeli események fennállását.

94 Márpedig az EKB által a vitatott határozatban elfogadott, a biztosított betétek 10–30%-ára vonatkozó öt napon belüli betétkivonási forgatókönyvre való hivatkozást illetően nem tűnik úgy, hogy e forgatókönyv, amely egy olyan helyzetben ténylegesen bekövetkezett példán alapul, amely a CDC-vel szemben a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő kitettségekhez hasonló elemeket mutat, nyilvánvalóan valószínűtlen.

95 E tekintetben a Crédit lyonnais által az e betétkönyvek „biztos menedék” minősítésével kapcsolatban előadott érvek és bizonyítékok, amelyek többek között ahhoz kapcsolódnak, hogy e betétkönyveket a Francia Köztársaság által nyújtott garancia biztosítja, kétségtelenül lehetővé teszik annak megállapítását, hogy a bankválság bizonyos múltbeli eseteiben egyes szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek általános szintje növekvő tendenciát mutatott.

96 Mindazonáltal ez az általános megállapítás nem vezethet ahhoz, hogy valószínűtlenné váljon az EKB által a kényszerértékesítés kockázatára vonatkozó előzetes elemzése keretében elfogadott azon forgatókönyv, hogy – még ha csak korlátozott mértékben is – valószínű, hogy bankválság esetén a Crédit lyonnais-nél letétbe helyezett szabályozott megtakarítások tömeges kivonására kerül sor.

97 Ugyanis, noha a Crédit lyonnais által előadott, e megállapítás megtételét lehetővé tevő érvek és bizonyítékok – amint azt az EKB elismerte – magyarázhatják, hogy a pénzügyi piacokon kialakult stresszhelyzet vagy válság esetén a megtakarítók általában hajlamosak lesznek arra, hogy e biztonságos és likvid befektetési formák felé forduljanak a kockázatosabb vagy kevésbé likvid befektetési formák rovására, ezen érvek és bizonyítékok nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy annak minden kockázata, hogy a betétesek azonnal és tömegesen kivonják e megtakarítást, például abból a célból, hogy azt megbízhatóbb intézményekbe újrabefektessék, nyilvánvalóan kizárt. Az említett érveket tehát el kell utasítani.

98 Ami a Francia Köztársaság által a szabályozott megtakarítással kapcsolatban nyújtott kettős garancia fennállását illeti, a Crédit lyonnais nem bizonyítja, hogy az EKB a vitatott határozatban mennyiben követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor a közelmúltbeli bankválságok tapasztalatára tekintettel nem tekintette úgy, hogy az említett jellemző alkalmas arra, hogy megvédje e hitelintézetet a tömeges betétkivonások, és következésképpen a kényszereladások valamennyi kockázatától.

99 Ezenkívül a Crédit lyonnais arra alapított érvét illetően, hogy a szabályozott megtakarítás strukturálisan kiegyensúlyozott műveletekben nyilvánul meg az ezen a címen elhelyezett betéteket gyűjtő intézmény mérlegében, rá kell mutatni, hogy az EKB úgy ítélte meg, hogy az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének c) pontjában előírt feltételhez hasonló transzferrendszerben, amely feltételt a CDC-vel szemben az ilyen betétekből eredő kitettségek kielégítik, a tömeges betétkivonások önmagukban nem eredményeznék az eszközök elégtelenségét azon intézmény számára, amelynek teljesítenie kell a betétkivonás iránti kérelmeket, ha a betétkivonás lehetőségét korlátozó mechanizmus hiányában az ilyen intézmény azonnal követelheti és fogadhatja azon közszektorbeli intézményektől, amelyekhez az említett betéteket továbbították, az így kivont összegeknek megfelelő összegeket. Márpedig az EKB a vitatott határozatban megállapította, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet.

100 Figyelembe vette ugyanis azt a tényt, hogy a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett összegeket közérdekű befektetések finanszírozása céljából adták át a CDC-nek, és hogy fennállt a CDC-t terhelő és a Francia Köztársaság által garantált kötelezettség arra, hogy visszatérítse az e betéteket gyűjtő intézményeknek a betétesek által kivont összegeket. Mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy a letétbe helyezett összegek kivonása és a kivont összegek CDC általi visszatérítése közötti tíznapos kiigazítási időszak továbbra is kényszereladási kockázatot hordoz.

101 Márpedig nem tűnik úgy, hogy ezen intézmény azon döntése, amely olyan betétkivonási forgatókönyvön alapul, amely nem nyilvánvalóan valószínűtlen, és amely abban áll, hogy figyelembe veszi azokat a következményeket, amelyeket e tíznapos kiigazítási idő gyakorolhat

arra, hogy az érintett intézmény az üzleti tervben nem tervezett korrekciós intézkedéseket alkalmazzon, ideértve az eszközök kényszereladását is, túllépte volna azon széles mérlegelési mozgástér határait, amellyel az EKB az 575/2013 rendelet 429. cikke (14) bekezdésének alkalmazása szempontjából relevánsnak tekintett prudenciális kockázat szintjének értékelése érdekében rendelkezett.

102 E megfontolást nem kérdőjelezi meg a Crédit lyonnais azon érve, amely szerint az EKB nem bizonyította, hogy ez a tíznapos kiigazítási idő mennyiben eredményezhet likviditási kockázatot a tőkeáttételi mutató meghatározása érdekében végzett értékelés keretében, holott nem ez a helyzet a likviditásfedezeti követelmény meghatározása érdekében végzett értékelés keretében.

103 Rá kell ugyanis mutatni arra, hogy a vitatott határozatban az EKB az ilyen tíznapos határidő figyelembevételét annak hangsúlyozásával indokolta, hogy a tőkeáttételi mutató számítása keretében a likviditási mutató számítása szempontjából fennálló helyzettel ellentétben semmilyen megfelelő konkrét időhorizont nincs meghatározva.

104 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint azt az EKB a Törvényszék előtt hangsúlyozta – a likviditásfedezeti követelmény, amelyet többek között az 515/2013 rendelet 412. cikke szabályoz, arra irányul, hogy a likvid eszközök összértéke „stresszhelyzetben fedezi a likviditáskiáramlások és likviditásbeáramlások különbségét”, így biztosítva, hogy az intézmények „olyan szintű likviditási puffert tartsanak fenn, amely alkalmas arra, hogy súlyos stressz helyzetben harminc napig áthidalja a likviditásbeáramlások és likviditáskiáramlások közötti esetleges egyensúlyhiányt”. Ami a tőkeáttételi mutatót illeti, azt többek között e rendelet 429. cikke szabályozza, és az az intézmény túlzott tőkeáttételtől, vagyis azon kockázattól való védelmére irányul, amely „tőkeáttétel vagy feltételes tőkeáttétel miatti sérülékenységéből ered[…], amely üzleti tervében nem tervezett korrekciós intézkedéseket tehet szükségessé, beleértve eszközök kényszereladását, ami veszteségeket vagy fennmaradó eszközeinek értékelési kiigazítását eredményezheti”. Ily módon, míg a likviditási követelmény a likviditáskiáramlások megfelelő fedezetét kívánja biztosítani egy súlyos stresszhelyzet harmincnapos forgatókönyve esetén, a tőkeáttételi mutató a maga részéről azt kívánja elkerülni, hogy egy elégtelen likviditású intézmény kénytelen legyen olyan korrekciós intézkedéseket hozni, mint például az eszközök értékcsökkentő feltételek melletti „kényszereladása”.

105 Márpedig az EKB rámutatott arra, hogy ha a szabályozott takarékbetétek 30%-ának megfelelő betétkivonásra öt napon belül kerülne sor, az a Crédit lyonnais számára 5,4 milliárd euró volument jelentene. Az EKB úgy ítélte meg, hogy az ilyen volumen és a betétkivonás ilyen gyorsaságának eshetősége nem zárható ki e hitelintézet számára, és hogy ebben az esetben az üzleti tervben nem tervezett intézkedéseket kell hoznia, ideértve az eszközök kényszereladását is annak érdekében, hogy rendelkezzen a betétkivonási kérelmeknek való megfeleléshez szükséges forrásokkal.

106 Ebből következik, hogy az 575/2013 rendeletből eredő ezen időhorizont-különbségekre tekintettel nem tűnik úgy, hogy az EKB-nak a betétesek betétkivonása és a CDC visszafizetése között meghatározott tíznapos határidő figyelembevételére vonatkozó értékelése – e rendelet 429. cikke (14) bekezdésének alkalmazása keretében – nyilvánvaló hibában szenvedne.

107 Ezenkívül a Crédit lyonnais arra alapított érvét illetően, hogy a szabályozott megtakarítás volumene nem az e megtakarítást gyűjtő intézmény stratégiájától függ, hanem az ellenőrzésén kívül álló tényezőktől, meg kell állapítani, hogy a Crédit lyonnais olyan bizonyítékok előadására

szorítkozott, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy a tevékenységén kívül álló tényezők is befolyásolták ezt a volument. Nem állította és nem is bizonyította, hogy ő semmilyen módon nem befolyásolta a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétek volumenét.

108 E körülmények között a Crédit lyonnais ezen érvét el kell utasítani.

109 Hasonlóképpen el kell utasítani a Crédit lyonnais érveit, amelyek a módosított 575/2013 rendelet 429a. cikke (1) bekezdésének j) pontján és az EBH-nak a jelen ítélet 87. pontjában említett jelentésén alapulnak.

110 Egyrészt ugyanis e rendelkezés a vitatott határozat elfogadását követően lépett hatályba, és így *ratione temporis* nem alkalmazható a jelen ügyben. Ezenkívül, amint az a szövegéből kitűnik, az említett rendelkezésnek nem az a célja, hogy a tőkeáttételi mutató számítása céljából a törvény erejénél fogva kizárjon bizonyos, a szabályozott megtakarításhoz kapcsolódó kitettségekhez hasonló kitettségeket a teljes kitettségértékből, hanem az, hogy megszüntesse az érintett intézmények azon kötelezettségét, hogy ilyen kizárás céljából megszerezzék az illetékes hatóságok engedélyét, oly módon, hogy rájuk ruházza az annak értékelésére vonatkozó felelősséget, hogy e kizárás igazolt-e az 575/2013 rendeletben előírt feltételeknek megfelelő kitettségek esetében.

111 Ezenfelül, amennyiben e jogszabály-módosítás esetleg azt jelentené, hogy a jogalkotó úgy vélte, hogy a szabályozott megtakarításhoz kapcsolódó kitettségek nem eredményeznek tőkeáttételi kockázatot, e megállapítás alapján nem lehet úgy tekinteni, hogy az EKB-nak a Crédit lyonnais helyzetét a módosított 575/2013 rendelet 429a. cikke (1) bekezdésének j) pontja által az e kitettségek jövőbeli szabályozásával kapcsolatban megfogalmazott iránymutatásokra tekintettel kellett volna értelmeznie.

112 Másrészt, ami az EBH-nak a jelen ítélet 87. pontjában említett jelentését illeti, rá kell mutatni, hogy az az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdéséből eredő kizárással azonos kizárás alkalmazását javasolta a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő kitettségektől eltérő kitettségek tekintetében.

113 Mindenesetre e jelentés, amely nem köti az EKB-t, amikor e cikk alapján határozatot fogad el, legfeljebb annak megállapítását teszi lehetővé, hogy az EBH úgy ítélte meg, hogy ezen egyéb kitettségek is alacsony kockázati profillal rendelkeznek, ami – amint az a jelen ítélet 90. pontjában megállapításra került – megfelel a vitatott határozatban a szabályozott takarékbetétkönyvek tekintetében az EKB által elfogadott átfogó értékelésnek.

114 A fentiekből következik, hogy érveivel a Crédit lyonnais nem bizonyítja, hogy az EKB-nak a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett betétekből eredő, CDC-vel szembeni kitettségei által előidézett kényszerértékesítési kockázatra vonatkozó értékelése, amely hozzájárult annak igazolásához, hogy e kitettségeknek csupán a 66%-át ne vegyék figyelembe a kitettségértékben a tőkeáttételi mutató számítása céljából, nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz.

115 Ebből következik, hogy a harmadik jogalap első részét és az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

A harmadik jogalap második részéről

A felek érvei

116 A Crédit lyonnais úgy véli, hogy az EKB nem terjeszt elő olyan bizonyítékokat, amelyek alátámaszthatnák a Francia Köztársaság nemteljesítésének valószínűségét, amelyek lehetővé tennék az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdésében előírt kizárás – akár csak – részleges megtagadásának megalapozását.

117 Az EKB úgy véli, hogy ezt az érvelést el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

118 A vitatott határozat 2.2.1. pontjában az EKB figyelembe vette a francia központi kormányzat hitelminőségét annak értékelése során, hogy a CDC fizetésképtelensége esetén fennáll-e annak a kockázata, hogy e hatóság nem tudja visszafizetni a felügyelt szervezeteknek a CDC-nek átadott és a szabályozott takarékbetétkönyvekben elhelyezett, a betétesek által kivont betéteknek megfelelő összegeket.

119 Ezenkívül a vitatott határozat e pontjából kitűnik, hogy az EKB úgy ítélte meg, hogy e kockázat önmagában nem vet fel olyan „prudenciális problémákat”, amelyek igazolnák, hogy ne engedélyezze az 575/2013 rendelet 429. cikkének (14) bekezdése alapján kért kizárást.

120 Mindazonáltal tekintettel a külső hitelértékelő szervezetek – köztük a Standard & Poor’s – által a Francia Köztársaságnak adott minősítésre, amely nem érte el a „lehető legmagasabb értéket”, és az öt évre szóló hitel-nemteljesítési csereügyletek minősítésére, amely magában foglalta „[ezen ország] nemteljesítésének valószínűségét, amely nem nulla”, az EKB úgy ítélte meg, hogy a prudenciális felügyelete alá tartozó intézmények CDC-vel szembeni kitettségének jelentősége olyan releváns tényező, amelyet figyelembe kell venni az ezen intézmények helyzete által képviselt általános prudenciális kockázat értékelése során.

121 Ebből következik, hogy az EKB a Francia Köztársaság nemteljesítésére vonatkozó kockázat értékelését olyan tényezők alapján végezte el, amelyek alapján észszerűen megállapítható, hogy a francia központi kormányzat hitelminőségéhez kapcsolódó kockázat nem nulla, anélkül hogy a Crédit lyonnais bizonyítani tudta volna, hogy ezen értékelés nyilvánvaló hibán alapul.

122 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben az EKB feladata volt, hogy a rendelkezésére álló széles mérlegelési mozgástér gyakorlása keretében meghatározza, hogy a Francia Köztársaság nemteljesítésének csekély kockázatát, amelyet nyilvánvaló hibát nem tartalmazó értékelés alapján állapított meg, figyelembe kell-e venni a rá háruló értékelés során.

123 Ebből következik, hogy e széles mérlegelési mozgástérre tekintettel nem állapítható meg, hogy a meghatározott kockázati szint és annak a felügyelete alá tartozó intézmények helyzetére gyakorolt hatása nyilvánvaló értékelési hibán alapulna.

124 A harmadik jogalap második részét tehát, és vele együtt e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

125 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első fokon előterjesztett keresetet el kell utasítani.

A költségekről

126 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

127 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásokban is alkalmazni kell, úgy rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

128 A jelen ügyben, mivel a Crédit lyonnais pervesztes lett, és az EKB mind a Bíróság, mind pedig a Törvényszék előtt kérte a Crédit lyonnais költségek viselésére való kötelezését, ez utóbbit kell kötelezni a saját költségein felül az EKB részéről az elsőfokú eljárás és a jelen fellebbezés során felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke 2021. április 14-i Crédit lyonnais kontra EKB ítéletét (T-504/19, EU:T:2021:185) hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben az helyt ad az első fokon hivatkozott harmadik jogalap első részének, részben pedig az első jogalap harmadik részének, és amennyiben az megsemmisíti az Európai Központi Bank (EKB) 2019. május 3-i ECB-SSM-2019-FRCAG-39 határozatát annyiban, amennyiben e határozat megtagadta a Crédit lyonnais tőkeáttételi mutatójának számításából a Caisse des dépôts et consignations-nal szembeni kitettségei 34%-ának kizárását.

2) A Bíróság a T-504/19. sz. ügyben a Crédit lyonnais által első fokon előterjesztett keresetet elutasítja.

3) A Bíróság a Crédit lyonnais-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások